

Vámpír?

A vihar hirtelen csapott le rám. Mintha kettéhasadt volna az ég. A mennydörgés moraja betöltötte körültem a teret. Az előttem kanyargó, sárfoltos erdei utat lila derengésbe vonták a villámok.

Világéletemben utáltam sötétben vezetni. De a villámlást még a sötétségnél is jobban gyűöltem.

Eszembe ötlöttek rég halott nagyapám szavai: *istennyila*. Mintha tényleg az ég haragja sújtana le.

– Istennyila... ez jó! – kacagtam fel hisztérikusan. – Persze. Isten agyon akar csapni.

Abban a pillanatban egy ádáz széllokés férfikar vastagságú ágat vágott a kocsimhoz.

Rögtön megugrott a pulzusom, a légzésem kapkodóvá vált.

Bár ne lettem volna egyedül! Magány ellen benyomtam a rádiót. Csak némi ernyedt sistergés tört elő a hangfalakból. Semmi zene. Semmi emberi hang.

Próbáltam csatornákat váltani, de semmi sem működött.

Elhajtottam a kilátóhoz vezető földút mellett. Már csak tíz kilométert kellett megtennem hazáig. Felnyomtam a refit, hiba volt: a fény visszapattant az egyre sűrűbben zubogó esőcseppekről. Szinte teljesen elvakított.

Talán okosabb lett volna félreállni. Megvárni a vihar végét. De pont az erdő közepén? Kizárt.

A következő pillanatban mégis satuféket nyomtam. Aztán sikítottam. Remegő kézzel tapogattam a váltó után. Már száguldó tolatás közben néztem végig, ahogy az eltévedt istennyila, ami az imént az útmenti villanyoszlopba vágott, végigszaladt az ósdi póznán, kettézúzva azt. A szél sárkánybömbölése mennydörgéssel keveredett. A szerencsétlenül járt oszlop kecsesen végighasalt az aszfalton. Elzárta az utat. Elzárt engem az otthonomtól.

– Rohadt élet...Rohadt élet! – mantráztam, közben kétségbeesetten pásztáztam az útszéli erdősávot. Kerestem a bekötőutat, amit néhány perce hagytam el. Közben intenzíven kérleltem Istent, nehogy az én kisautómat is megkínálja egy elektromos nyállal.

– Megvan – sóhajtottam. Az út.

Az erdei kilátó környékén néhány ház sorakozott. A lakott terület embereket jelentett. Az emberek jelenléte pedig biztonságot. Ráadásul, eszembe villant, hogy a fatornyot

megkerülve egy alsóbbrendű, ám sóderrel felszórt úton talán mégiscsak hazajuthatok. Csak el kellett gurulnom odáig.

A gázra tapostam, és bevágtam a fák közé. A kocsí azonnal megcsúszott a fölázott, agyagos talajon. Mély levegő! Nyugalom! Előástam minden tudást, amit az elmúlt tíz évben vezetésből összegyűjtöttem.

Lassan, centiről centire araszoltam. Az eső szakadatlanul zuhogott. Izzadság csurgott végig a hátamon. Már el kellett volna érnem az első házat a kilátó felé vezető úton. De hiába meresztettem a szemem, nem láttam semmit. Egy rozoga viskót sem. Csak a fák. Sűrűn, sötéten, fenyegetően hajladozva.

Valami nem stimmelt. Az út nem emelkedett. Egyik kanyar követte a másikat, de mind lejtett. Egyáltalán nem a mi híres neves, hegynek nevezett dombocskánk csúcsa irányába dőcögtem. Sokkal inkább lefelé tartottam, egy völgybe. Egy átkozott völgybe. A gyomrom görcsbe rándult.

Sírás kerülgetett.

Eltévesztettem a bekötőutat! Túl korán fordultam be a fák közé.

Rádöbbsentem, hogyha tartom az irányt egyenesen a kísértetkastély vaskapujának ütközők neki.

– A francba... – szisszentem.

A kastély, elhagyatott, omladozó, rossz hírű épület, legalább ötven éve állt lakatlanul. Egy ősi kúria, amelynek utolsó gazdájára évtizedekkel ezelőtt a saját tavába fagyva találtak rá.

Állítólag a felesége fojtotta meg, és húzta a tetemet a vízbe.

A férfi lelke azóta sem lelt nyugalmat. A környékeliek szerint minden éjfélnélkor testet öltött. Előjött a tóból.

És aztán...

Újra satuféket nyomtam.

És újra felsikítottam.

A fák közül egy csuromvizes fickó vetődött elém. A tenyere a motorháztetőn csattant. A fejem előre bukott, homlokom a kormányra csapódott. Az engem körülölelő sötétség tovább mélyült. A maradék kis fény is kihúnyt.

Sötétség. Villanások. Megint sötétség. Hideg. Nedvesség. Az eső dobolása.

Pislogni próbáltam, de a szemhéjam nehéz volt, mintha súly húzta volna lefelé a szempilláimat. Hunyorogva lestem körbe. A kocsiban félhomály uralkodott. Sápadt

fény szűrődött be a fák közé. Talán a hold próbált üzeni a felhők mögül: menekülj! Egyelőre azonban teljesen le voltam dermedve. Zúgott a fejem. Az első apró mozdulatra görcsösen megrándult a vállam.

A motor leállt. A rádióból már sístergés sem hallatszott. Mintha soha nem is működött volna. Teljes csönd. Sűrű, nyirkos, nyomasztó csönd vett körül.

Valami csordogált a bal karomon, a combomon. Talán vér. Talán esővíz. Eső? Hogy a francba...?

A férfi, aki élém ugrott az imént, eltűnt. Az nem lehet, hogy csak képzeltem, mert az alatt a pár pillanat alatt, amíg nem egészen voltam magamnál, valaki kinyitotta az ajtót.

Az eső most böszen áztatta a testemet.

Aztán megremegett fölöttem a karosszéria. Léptek zaja dübörgött. Valaki az autó tetején járkált. Villámgyorsan behúztam az ajtót, magamra zártam a kocsit. Előkaptam a telefonomat. Semmi térerő. Földhöz vágtam a mihaszna készüléket.

A kesztyűtartóba nyúltam, fegyver után kutattam. Rúzs, kézkrém, papírzsepi, fejlámpa. A lámpát az ülésre dobtam. Olló... végre, egy olló! Meg a cigim.

A villámlás néhány percre szünetelt, a dörgés hangja is távolabbról érkezett. Az autó teteje újra megdőndült. Aki odafönt volt, súllyal bírt. Tehát volt teste. Tehát nem ő a tó szelleme.

Megkönnyebbült sóhaj tört fel belőlem. Emberrel mégiscsak könnyebb lesz...

Aztán sötét árny zuhant mellém a sárba. Hangtalanul, macskaszerű mozdulattal ért talajt. Fekete kámzsa, fekete nadrág, fekete hátizsák. Hórihorgas fickó. Ujjaimat az olló műanyag szárára fontam.

Valaki megkocogtatta mellettem az ablakot. Finoman reszketett a lábam, és nem csupán a bőrömrre tapadó, átázott farmer miatt.

Felkattintottam a fejlámpát, és a fénycsövet egyenesen az idegen szemébe irányítottam. Az találtam ki, hogy elvakítom, rávágom az ajtót, ő elterül a sárban, én kiszúrom a szemét, aztán eliszkolok. Minél távolabb a kísértetkastélytól, és a kísérteties alaktól. Elég béna terv volt. De halálra voltam rémulve. Rádásul be is vertem a fejem. Egyetlen tiszta gondolattal sem rendelkeztem. Csak elfutni. Menekülni. Erre állt rá a testem.

Mégis maradtam. Mert a rettegés homályán át egy másik gondolat tolakodott az agyamba: talán álmodom.

Amit láttam ugyanis, az túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. A titokzatos fickó ott állt a lámpám fényében, hunyorogva. Az arca... valahogy nem illett ebbe a világba. Még így is, hogy a szemébe villanó fénytől grimaszra torzult, szokatlan harmónia uralkodott a vonásain. Szakavatott szemem azonnal megállapította: a fickó arca szinte teljesen szimmetrikus. Vonásai nemesek. Szoborszerűek. Mintha maga a vihar faragta volna. Rutinból listáztam a részleteket: magas, tiszta homlok, ujjnyi vastag, enyhén ívelt, középbarna szemöldök, egyenes orr, cakkos felső ajak, telt alsó, határozott áll, kissé kiugró járomcsont. Rajta világos borosta, túl világos, főleg a feketekávés színű hajához képest, amely most ázottan lógott ki a kámzsa alól. A fickó minden bizonnyal festi a haját. A szögegyenes sörény mögül ezüst karikák csillantak elő. Fülenként egy-egy.

A pasi annyira tökéletesnek tűnt. Biztos voltam benne, hogy nem lehet földi halandó. Basszus... egy nyamvadt vámpírtörténetbe csöppentem. Nem szellem. Nem erdei szatír. vámpír. Mert ugye a vámpírok elvileg vonzóak. És ha valóban vámpírral van dolgom, akkor minden bizonnyal hamarosan rámugrik, és addig szívja a vérem, míg össze nem aszalódom, mint egy szelet szárított paradicsom.

Végiggondoltam a lehetőségeimet. Nem volt nálam fokhagyma. Sem ezüsttőr. Sem kihegyezett karó. Csak egy papírvágó olló. Meg a személyes varázsom. Ha túl akartam élni a kalandot, jobb híján el kellett csábítanom a vérszívót. A filmekben a szép lányoknak ez olyan könnyen megy.

Csak hogy én huszonnyolc voltam. Enyhén túlkorosnak éreztem magam.

– Hahó odabent! – emelte szeme elé a kezét védekezően a vámpír. – Jól vagy? Megütötte a fejed...

Mély, rekedtes hangja összefolyt a távolodó vihar morajlásával.

Szavai kizökkentettek rémregényes gondolatmenetemből. Ösztönösen hátrahőköltem, szinte átmásztam az anyósülésre.

– Nem akartalak megijeszteni – intett békülékenyen. Kapucnijáról patakzott a víz.

Két ujjnyira letekertem az ablakot.

– Hahó – mekegtem gyerekhangon. – Nem ijedtem meg. Annyira.

– Láttam, hogy rossz útra fordultál – magyarázta kérdés nélkül. – A patak elöntötte az alsó részt, veszélyes tovább menni. Gondoltam megállítalak, mielőtt baj történik.

Míg ő beszélt, én cigit toltam a számba. Az elektromos készülék néhány másodperc alatt pelenkaszagú füsttel töltötte meg az utasteret.

A fickó közelebb hajolt, hogy jobban lásjon. Vagy hogy jobban érezze a...

– Vérzik az orrod? – ráncolta a homlokát. – Azt is beütötted?

Jéghideg borzongás futott végig a gerincem mentén. Csak akkor vettem észre, hogy valóban érzem a vér fémes ízét a számban a cigi mentolos aromája mellett. Riadtan az orromhoz kaptam.

Nem mertem a vámpírra nézni.

Mosoly?

Négyre beszív, négyig bent tart, négyre kifúj, négyig számolok: szünet. Elővettem a jól ismert légzőgyakorlatot. Iszonyat köhögés lett a vége, sikerült a cigifüstöt a szokásosnál mélyebbre szívni.

Fehér anyag libbent a balomon. Édeskés illat csapta meg az orrom. Kloroform? A fickó elkábít? De mi szüksége lenne egy vámpírnak ilyen alantas eszközökre? Tényleg nem volt egyetlen tiszta gondolatom sem.

– Zsepi – préselte be a fickó a kezét az ablakrésen. – Megsérültél miattam. Nem tudom hogy segítek. Hívjak valakit?

– Senkit – dűnnyögtem félig-meddig megkönnyebülve, miközben az orromra tapadt vért törölgettem.

Aztán ismét úrrá lett rajtam a félelem, hiszen elárultam, hogy senkire sem számíthatok. Senki nem várt rám, csak Zoli...

– Nem tud érte jönni senki? – érdeklődött a vámpír.

– Megoldom egyedül. Miért rángatnék ide bárkit ebben az ítéletidőben? – csak egy cseppet remegett a hangom. – Ilyen késő éjszaka.

– Én... – masszírozta a bal fülcimpáját. – Mégis azt gondolom...

– Tényleg nem szorulok segítségre – vágtam közbe. Hogy bizonyítsam, beindítottam a kocsit. Hátramenetbe kapcsoltam, nagy gáz, tolatás. Persze, hogy elkapart a kerék. Siralmas.

– Ezen már csak traktor segíthet – csóválta a fejét a szép idegen.

– Netán van traktorod? – csattantam föl újabb szál cigit döfve a számba.

– Netán van – vakarta most a fejét a kapucniján át.

Meglepettem pillogtam rá. Az erdön túlról távoli mennydörgés hangját sodorta felénk a szél. És ennyi. Csend. A vadon néma párát lehelt körénk. A fickó nem szólt, nem magyarázta, miért van szüksége traktorra (egy magafajtának), a sötétséget kémlelte

meglehetősen tétován. Festett hajú, határozatlan vámpír? Mindenesetre én erőt merítettem a határozatlanságból. Teljesen letekertem az ablakot.

– És? – sürgettem, sosem bírtam a tétova pasikat, akkor sem, ha vámpírok. – Ki tudsz húzni?

– Lehet – nyúlt óvatos mozdulattal a fejlámpámért. A tenyerébe csúsztottam az egyetlen használható fényforrásomat.

Körbejárta az autómat, alaposan megvizsgálta a terepet.

Feszülten doboltam a kormányon. Olyan hirtelen bukkant fel mellettem, mint valami lidérc. Ölembe pottyantotta a lámpát.

– Szerintem inkább be kellene mennünk.

– Hova be? – éreztem, ahogy megint elszáll az erő a lábaimból.

– Hozzám – dünnyögte alig halhatóan. – Bent meleg van, megszáradsz, közben megbeszéljük.

Az eső újult erővel kezdett kopogni a karosszérián, mintha sürgetni akart volna. Sürgetni? Hova? A vesztembe?

– Igyekeznünk kellene – fürkészte az eget a vámpír. – Fordul a vihar.

Fordul a vihar? Persze. Ha most kiszállok, talán fenekestül felfordul az én életem is.

– Most komolyan azt hiszed, hogy... – szaladt ki a számon, de inkább elharaptam a mondat végét.

– Hogy? – morrant.

– Mégis, hogy mehetnék veled? – folytattam.

– Mert?

– Azt sem tudom ki vagy! – ha stresszes vagyok locsogni kezdek. – Itt vagyunk egy sötét erdőben. Vihar van. Én elakadtam. Te meg előttoppansz a semmiből. Az egész olyan mint valami rossz horror klisé, mint egy gyenge vámpíros képregény kezdőjelenete...

Mintha egy picit, egy egészen cseppet fölfelé ívelt volna a szája. De nem mosolyodott el, helyette vállat vont.

– Ha képregény, csak rajtad áll, hogyan rajzolod tovább – hátat fordított és elindult.

A lábam mozdulatlan maradt. Csak az agyam járt. Ültem és bámultam a sziluettjét, ahogy szépen lassan beleolvadt a sötétbe. Kabátját szél cibálta, hátára gyanús zsák simult. Egyenletes léptekkel távolodott tőlem. Ha képregény... csak rajtam áll, hogyan rajzolom tovább.

Na igen!

Egy felnőtt nő legyen racionális! Egy normális felnőtt nő nem fogad el meghívást idegenek házába egy elhagyatott erdei úton, az éjszaka közepén. Egy normális nő megpróbál hazajutni, aztán teát főz, és megnéz valami jó kis sorozatot. Valami jó kis thrillert...

Egy normális nő, lehet, hogy a kocsiban várta volna meg a hajnalt. Én meg fogtam a cuccaimat, kilöktem az ajtót, és kiszálltam.

A hideg rögtön beette magát a ruhám alá, a cipőm egy pillanat alatt átázott. Mégis mentem. Felkattintottam a fejlámpát. A zoknimban sár cuppogott.

– Hé! – kiáltottam a széles vállú alak után. – Várj meg! Jövök.

A fickó megfordult. Szótlanul figyelt, a lámpa éles, fehér fényében meglepően fáradtnak tűnt a tekintete. Évtizedek, talán évszázadok fáradtságával pillantott rám. Elhessegettem a misztikus gondolatokat.

– Hozzád megyünk, ugye? – kérdeztem, miközben utolértem.

– Mint már mondtam – bólintott, aztán oldalra intett. – Erre húzódik egy ösvény. Rövidítünk.

– Máris beviszel az erdőbe – mormogtam félhangosan, mert megint eluralkodott rajtam a beszédkénszer. – Hogyan bízzam benned? Mi van, ha ott, valahol bent a fák között egyszer csak föl kapsz egy husángot, és jól lebunkózol, mint az ősemberek a mamutot?

A fickó minden csendes szavamat hallotta. És nem hagyta válasz nélkül.

– Akkor legalább nem kell tovább szenvedned a vámpíros képregényeiddel – vetette oda szárazon, de láttam, látni véltem a mosoly csíráját a szája szegletében.

Meg kell hagyni, volt benne valami. Valami varázsos. Igéző. Meg akartam érinteni. Én hülye.

Borzongás szaladt végig a tarkómon. Talán a hidegtől. Talán mástól.

A fickó néhány lépés után balra fordult, és eltűnt egy tüskés bokor takarásában.

És én csak lépkedtem utána. Mint, akit megbabonáztak.

Gázló

Botladoztunk a keskeny, avarlepte ösvényen. Jobban mondva, én botladoztam. Ő könnyedén haladt, mintha minden fát, minden bokrot, minden, a hajamba kapaszkodó

ágot ismert volna. Az is lehet, hogy látott a sötétben: nem volt lámpája, mégis meglehetősen magabiztosan tört előre. Akárha fényes nappal lett volna.

Pedig nem. Ennél sötétebb csak egy fekete kabát belső zsebében lehetett. Az épphogy előbukkanó holdat újra szürke felhőóriások takarták, fenyegetően tornyosultak az erdő fölé. A szél belekapott a fák lombjába, a levelek felszisszentek az őket ért inzultustól. A vámpír gyorsított.

Oké, hogy nagyjából sportos alkatnak tartottam magam, akinek már volt része egy-két túrában, de ami sok, az sok. Erőltetett menet. Ez a vers jutott eszembe. Úgy éreztem, körülbelül fél liter vizet cipeltem magammal cipőnként. A lábujjaim teljesen lefagytak. Hogy lehetett május közepén ennyire hideg?

– Hahó – próbáltam megszólítani az előttem csörtető idegent. – Miért is rövidítünk?

– Mert erre rövidebb.

– Logikus! – fújttam. – Gondolom így csak félnapi járás.

– Tíz perce gyalogolunk. Mindjárt itt a gázló.

– Én meg majdnem gázoló lettem – fűztem hozzá.

– Az én hibám volt – torpant meg egy pillanatra. – Mindent megteszek, hogy jóvá tegyem.

– Ezért invitálsz a lakodba?

– Ezért is. Bírj ki még öt percet. Vagy...– elhallgatott.

Végigmért. Villámfény csillant a szivárványhártyáján. Ismét kiszállt az erő a lábamból.

– Vagy? – suttogtam.

– Vigyelek? Nem szédülsz? Elvégre rohadtul beverted a fejedet.

Felkacagtam, szívből, őszintén. Annyira abszurd volt az egész. Az ismeretlen fickó, akiben még mindig nem bíztam, akit vámpírnak gondoltam, felajánlotta, hogy a karjaiban visz el az otthonába. Minden bizonnyal a kísértetkastélyba. Mi baj lehet?

– Bírom nyugi, csak érdeklődtem. Kíváncsi fajta vagyok. Gazdag fantáziával. Szeretem látni az összefüggéseket, tudni, hogy éppen mi történik körülöttem, és azt is, hogy mi fog történni. Egyszerűen nem kedvelem a meglepetéseket. Főleg akkor nem, ha kellemetlenséget is tartogathatnak számomra.

– Oké – így a vámpír. – Tartsunk szünetet és taktikai megbeszélést.

– Miattam nem kell...

– Dehogynem – támaszkodott egy víztől fényes fatörzsnek és valahonnan a kabátja rejtékéből előkapart egy doboz cigit. Pont olyat, amelyet én is szívtam. Varázslat?

Elfogadtam a felém nyújtott szálat. Ő is rágyújtott.

– Teljesen értem a problémád. Menjünk sorban a kérdéses részeken. Épp mi történik: vihar. Mi fog történni: elmegyünk a házamba. Kellemetlen meglepetés lehet: kialudt a tűz a kandallóban.

Vártam volna még valamit. De nem szólt többet. Elmélyülten pőfékelt.

A kandalló azért beakadt nálam. No de, mit is várhat az ember egy kísértetkastélytól...hűtő-fűtő klímát? Az merőben túlzás lenne. Persze, hogy kandalló.

– Eltegyem? – nyújtotta a tenyerét az elhasznált csikkemért.

Nem akarta, hogy eldobjam. Zöld vámpír. Zöld vámpír traktorral.

– Elteszem én – hárítottam. – Nekem is fontos a környezetvédelem, ne gondold, hogy idejövök a városból és telepöckölöm az erdőt csikkével.

– Budapestről jöttél? – igazított a kapucniján, jobban az arcába húzva azt.

– Dehogy – csúszttam a zsebembe a csikket, – innen a szomszédból.

– Az csak egy porfészek, nem város – fordított hátat, hogy újra megindítsa a menetet.

– Három éve már hivatalosan is város – szóltam utána, de csak az ég morajlott válaszul.

Némán bandukoltam tovább a vámpírom mögött, már nem éreztem a hideget, az arcomba karmoló szelet, sem az esőt. Átestem a holtponton. A fák szép lassan gyérülni kezdtek, az út alattomosan sikamlóssá vált. Gumitalpú tornacipőm nem igazán tűnt alkalmasnak erre a terepre. Fától fáig, bokortól bokorig kapaszkodtam, időnként csúsztam. Aztán valami megváltozott, új hang keveredett a vihar egyre csendesülő zörejei közé: csobogás.

– Itt a gázló – torpant meg a fickó olyan hirtelen, hogy nekikoppantam a hátizsákjának. – Jól vagy?

Riadtan vizsgálta az arcomat, újabb sérüléstől tartott.

– Jézusom! – tapogattam ezúttal a számát. – Téglát cipelsz?

– Közel sem – enyhe mosoly. – Ha úgy alakul, megmutatom.

– Úgy érted, ha túlélem a gázlót – bólintottam az Amazonaszként hömpölygő, sötéten csillanó víz felé. – Azt gondoltam a gázló maximum bokáig érő csendes patakocskát jelent.

– Alapvetően igen – magyarázta. – A felhőszakadás viszont felduzzasztotta azt a bizonyos patakocskát. Kicsit sebes, az igaz, de a térdünknél nem magasabb a vízállás.
– A te térdednél lehet, hogy nem magasabb – dohogtam. – De nézz rám, én nem nőttem százhatvannál nagyobbra.

Újabb félszáraz mosoly volt a válasza. Ez az, a megfelelő szó, a fickó félszáraz. Mosolygott, de látszott rajta, hogy nem szívből. Nem merte átadni magát a vidámságnak. De miért foglalkoztatott ez engem? Nem volt célom felvidítani. Inkább túlélni. Túlélni őt, az éjszakát, a gázlót.

És ekkor váratlan dolog történt. A vámpír értem nyúlt. Na nem úgy. Semmi vad, hirtelen mozdulat. Nem úgy, mint aki az életemre akart törni. Inkább úgy, mint aki az épségemet óvta.

– Hadd segítsek! – már éppen elérte volna a karomat, mikor két lépést hátraleptem.

– Várj! – hajoltam le, hogy levegyem a már amúgy is átázott cipőmet, mintha ez bármit is enyhített volna a szerencsétlen lábbeli állapotán. A fehér alapon rózsaszín virágokat vastag sárkéreg takarta. A fehér fűző megbarnult. A talpbetét szétázott. Azért levettem, a fűzőket összekötöttem, a cipőt a nyakamba akasztottam. Aztán combközépig fölszuszakoltam a farmergatyám meglehetősen bő szárát.

– Remélem nem csúszik vissza! Sok munkád fekszik benne – kommentálta a fickó, aki mindeddig érdeklődve figyelte a műveletet. – Készen állsz az átkelésre?

Megigazítottam totálisan szétázott, pünkösdirózsa színű dzsekim kapucniját, kihúztam magam, bólintottam. Aztán elfogadtam a felém nyújtott kezét. Fejlámpám fényénél villámgyorsan felmértem, fotografikus memóriámba raktároztam a látottakat. Gyönyörű kéz. Művészkéz. Egy gyilkos keze? Sima bőr, alig szőrös kézfej, hosszú ujjak, szép formájú, rövidre nyírt, nem rágott körmök. Aztán, megint megborzongtam. A jéghideg, kriptahideg érintéstől.

Az arcomat pásztázó, viharos éjszakánál is sötétebbnek rémlő tekintettől.

– Nem kell félned. Simán átkelünk – szorított rá finoman az ujjaimra.

Átkelünk? Szöveget ütött a fejemben egy gondolat. Vajon hányan keltek már itt át előttem. És hányan tértek vissza?

Lenéztem a vízre. Fekete volt, mint a finomítatlan olaj. Nem láttam mást, csak a sodrást, gyors, alattomos, hideg sodrást, tele kisebb nagyobb törött ágdarabokkal, nehézzé ázott uszadékfákkal. Csak reméltem, hogy állattetemet nem cipel felénk az ár.

Ő bátran a vízbe lépett. Az ő világa. Gyakorlottan egyensúlyozott a térdét nyaldosó hullámok között. Nem tehettem mást, követnem kellett. Már nem volt visszaút.

Feljajdultam, ahogy csupasz lábujjaim a hideg iszapba süllyedtek.

– Baj van? – nézett vissza rám, lassított de nem állt meg, határozottan haladtunk előre, szorosan fogva tartotta a kezemet. Nem kellett attól tartanom, hogy megcsúszom. Viszont attól nagyon is féltem, hogy talán sohasem szabadulok ebből a szorításból.

– Semmi – ráztam a fejem, – de inkább nem akarom elképzelni miféle lények suhannak el a lábaim mellett.

– Esetleg békák élnek erre, de ők ilyenkor befúrják magukat az iszapba.

– A lábujjaim is az iszapba furják magukat – hányingerem lett a gondolattól, hogy nyálkás békára léphetek.

– Pióca.

– Tessék? – sikkantottam.

– Azt azért majd nézzük meg, nem tapadt-e a lábadra pióca. Jobb levenni, ha nem akarod, hogy a véredet szívja.

Oké. Ha akkor nem tartott volna szorosan, egyből a fekete habok közé buktam volna. Tessék, csak előjött a vérszívás! Nem akartam elképzelni, mi történne, ha egy undorító kis pióca megsebezne a lábam, és pont ő, a vámpírfickó látná el a sérülést... Nem akartam elképzelni, mégis megjelent lelki szemeim előtt a kép, amint a szép arcú idegen a bokámra tapad.

Állj! A bokámra? Soha életemben nem hallottam bokán vagy lábszáron lakmározó vámpírokról. Vagy csak nem voltam elég olvasott... Pedig a téma mindig is érdekelt.

– Megjöttünk – rántott vissza a hangja a valóságba.

– Máris? – rezzentem össze, és a sáros partra balettoztam.

– Mennél még egykört? – először kaptam mókázáson a fickót.

– Majd hazafelé.

– Arra nem lesz szükség – jelentette ki csendesen, és mintha a túlpart szélben táncoló árnyai közé pillantott volna.

– Hogy...hogyhogy nem? – erőtllenül csengett a hangom. – Nem jövünk vissza?

– Én nem szándékozom, neked meg majd mutatok egy járhatóbb utat.

– Járhatóbbat...– ismételtem. És nem, nem engedtem elszabadulni igencsak élénk fantáziámat.

– Pontosan – bólintott.

Aztán, mintha villám sújtotta volna, váratlanul elengedte a kezem. Már annyira megszoktam az érintését, hogy fel sem tűnt: percek óta kéz a kézben álldogáltunk a gázlóhoz vezető széles úton. Olyan hirtelen húzódott el tőlem, mintha a bőröm megégette volna az övét. Mintha... megsebeztem volna. Én. Őt. Lehet, hogy mindig is rendelkeztem rejtett mágikus képességekkel? Démonvadász? vámpírlő? Szellemírtó? Önkéntelenül is a tenyerembe pillantottam. De semmi rendelleneset nem fedeztem fel. Semmi boszorkányjel, pentagramma, még egy fura anyajegy sem mutatkozott a bőrömön. Semmi extra, csak az a néhány festékfolt, amit elfelejtettem lesikálni munka után.

Zavartan dugtam zsebembe a kezem. Ő pedig zavartan toporgott mellettem. Nem tudtam mire vélni a pillanatnyi feszültséget a részéről.

– Eltévedtünk? – próbálkoztam és most én kínáltam meg cigivel.

– Éppenséggel megérkeztünk – vette ki a kezemből szórakozottan a szálát. – Itt lakom. Semmit sem láttam, ami házra emlékeztetett volna. Az utat sűrű növényzet keretezte jobbról. Sehol egy kastély, sehol egy rozszant viskó. Sehol a tó és a szelleme.

– Itt? – léptem az édes illatot árasztó, fehér virágú bokorcsoporthoz felé. – Ebben a bokorban?

– Technikailag mögöttem – indult utánam, finoman megrándult a szája.

Vigyázva, nehogy hozzám érjen, elém került. A girbegurba ágak barátságosan nyíltak szét, mintha utat engedtek volna neki. Egyik karjával megtartotta a sűrű lombot, hogy a nedves ágak ne csapódhassanak az arcomba. Mikor átverekedtük magunkat a növénykerítésen a lámpám fénye megcsillant valamin. Keskeny, ódon, cirádásra kovácsolt vaskapu állta utunkat. Ő a kilincsre tenyerelt, a zár csikorogva engedett. A kapu meg-megdöccenve kitárult.

– Bejössz?

Kábé három másodpercig csak bámultam rá, aztán a rozsdás kapura, aztán a sötétségre, amely mögöttem tátongott, akár egy ragadozó torka.

Itt nincsenek szellemek

És persze, hogy mentem. A kíváncsiságom immár jobban hajtott előre, mint amennyire a félelmeim tartóztattak volna.

Egy újabb átkelés következett, egy újabb határvonal átlépése. Borzongató egy éjszaka. Sodródtam, mint az uszadékfák az áradatban. Azt sem tudtam, hány óra van. Teljesen elvesztettem az időérzékeimet. A realitásérzékeimet. A józan eszemet?

Oké, azt tegyük hozzá, hogy éppen túl voltam egy csúnya szakításon. És emiatt napok óta nem voltam önmagam. De most nem is ez volt a lényeg. Maradjunk a vámpír fickónál, aki száraz félmosollyal és elégedett tekintettel nyugtázta, hogy beléptem a területére.

Immár az ő birtokán voltam. Vajon ezzel az ő birtokává váltam magam is?

Nem érdekelt. Visszatérve a szakításra, ha már egy egyszerű földi halandóval nem jött össze a dolog, miért ne ismerkedhettem volna egy földöntúli kisugárzású pasival?

Aki...akinek még a nevét sem tudtam. És aki most szép csendesen behúzta mögöttem a kaput.

Ott álltam a kísértetkastély parkjában. Mezítláb, feltűrt nadrágszárral. Szétázott tornacipővel a nyakamban. Teljesen védtelenül.

Próbáltam felmérni a terepet, igyekeztem szemrevételezni az árnyas parkot, melyről már annyi mindent, annyi helybéli legendát hallottam. A hold ezúttal mellém állt, elővigyorgott egy áttetszővé fogyott esőfelhő mögül. Eső? Már híre-nyoma sem volt, a szél is hallgatott, mint a sír. Mintha nem lett volna bejárása az ősfák által védett kertbe.

A levegő a tüdőmben rekedt, mikor észrevettem az előttünk komorló hatalmas vízfelületet. A tó. Az a bizonyos. Túlpártján pedig elhagyatott, itt-ott omladozó, tornyos téглаépület magasodott fenyegetően a park fölé. Nappal biztosan varázslatos látvány, ahogyan megvillan az épület képe a tó tükreán. Tettem egy lépést a hívogató víz felé.

– Megmondanád – fordultam szembe a vámpírommal. – Megmondanád kérlek, hogy mennyi az idő?

– Tíz negyvenkettő – villant fel csuklóján egy okos óra.

Oké. Okos óra. Nem volt túl autentikus, inkább zsebórát vártam volna egy vámpírtól, de túltettem magam rajta.

– Az baráti – morfondíroztam, bár a lelkem mélyén kissé csalódott voltam. – Mindenképpen baráti.

– Elég későre jár – így ő.

– Nem – pásztáztam tovább a nádassal körülölelt tavat, – szerencsére nem elég későre.

– Nem értelek – tolta hátra a kapucniját, talán, hogy jobban szemügyre vehessen.
– A tó szelleme – intettem a nád felé. – A helyi legendák szerint éjfélkor megjelenik itt.

Üveges, hitetlenkedő tekintet volt a válasz.

– Itt nincsenek szellemek – hajolt egészen közel, hidegen csengett a hangja.
– Honnan veszed? – hátráltam egy lépést, valamiért görcsbe rándult a rekeszizmom. – Mindenki azt beszéli.

– Azt beszélik? Kik? – morrant rám, éreztem hogy a karomat borító szőrpihék égnek állnak az ázott kabát takarásában. – Az elmúlt két évben egyetlen eltévedt kísértettel sem találkoztam. Furcsa szerzetek és erdei állatok időnként betévednek a parkba. De szellemek nincsenek. Hülyeség. Nem gondoltam, hogy te is...Eddig egészen normálisnak tűntél.

– Mi van? – most én hitetlenkedtem. – Miből gondolod, hogy normális vagyok? Elvégre veled tartottam a ...

Most rajtam volt a hallgatás sora. Méregettük egymást. Immár az ő tekintetében is bizonytalanságot, bizalmatlanságot fedeztem fel. Ez rosszul esett. Valahogy minden misztikus gondolatom elpárolgott. Ahogy a vihar elvonult, az én fejem is tisztulni kezdett. Az agyi köd tovalebbent a távozó felhőkkelegyütt.

– Velem tartottál a kísértetkastélyba, igaz? – fáradtan bólintott. – Te is csak egy vagy közülük.

– Nem értelek.

– Kukkoló, katasztófaturista, szellemidéző, halottlátó. Soroljam még miféle szerzetekkel kell megküzdennem hétről hétre? És én még idehoztalak.

– Nenene! – tiltakoztam, oldódott az izomgörcs, és önkéntelenül a keze után nyúltam.

– Teljesen félreérted. Én nem akarok rosszat.

– Valóban? Tudod hányszor hallottam már ezt a dumát, mikor kidobtam egy-egy garázda fazont a kertből? Senki nem akar rosszat, csak egy cseppet megmártózni ebben a kísértettörténetektől terhes atmoszférában.

– Ezt nem tudtam. Nem tudtam, hogy kukkolókkal küzdesz.

– Ha csak kukkolnának! – sóhajtott. – Szilveszter éjszaka egy egész boszorkányszekttát kellett kiűznöm a kertből, mert pucéran akartak megmerülni a jeges vízben.

Kirobbant belőlem a röhögés. Képtelen voltam visszafogni, bár egy cseppet szántam a vámpír fazont.

– Sajnálom – paskoltam meg karján a nedves kabátot. – Vizuális alkat vagyok.

– És tapogató is – pillantott a még mindig rajta matató kezemre. – Gondolom az a típus vagy, aki leszedi a másik válláról a szöszt, hátáról a hajszálat, és nem zavarja, ha egészen közről beszélnek az arcába.

– Te pedig az a típus, aki vasvillával, netán traktorral kerget pucér nőket a hóban, egy dermedt tükrű tó körül.

– Nem csak nők voltak... – félszáraz mosoly.

– Én nem mendemondák miatt vagyok itt. Tényleg nem – váltottam komoly hangnemre. – Villám csapott egy oszlopra, ami az útra dőlt. A kilátó felé akartam kerülni, de eltévedtem. Aztán elélem ugrottál...Enyhén megkattantam a sokktól. Szépen bemutatkoztam...Illetve, tulajdonképpen, azt még meg sem tettem. Boronkay Orsi – nyújtottam a kezem, miközben igyekeztem a szemébe nézni.

Kicsit hezitált, talán hitt nekem, talán nem. Végül elfogadta a felé nyújtott kezét. Most kifejezetten langyosnak, száraznak éreztem a szorítását.

– Örs – dörmögte kelletlenül. – Báthory Örs.

– Oh – rezzentem meg, mert jó szokásomhoz híven újabb sötét legendák ötlöttek eszembe. – Egy Báthory? Csak nem a...

– Nem! – zárta rövidre. – Semmi közöm *ahhoz* a családhoz. Semmi rosszhír, semmi perverzió, semmi történelmi múlt.

Visszahúzta, zsebre vágta a kezét. És semmi vámpírszerű, most aztán semmi misztikus nem volt benne. Valami mégsem stimmelt. Éreztem, hogy valami nem oké a fickóval. Az érintése? A tekintete? A testtartása? Képtelen voltam megállapítani. Megborzongtam.Észrevette.

– Menjünk. – indult a ház felé. – Ha szerencsénk van még parázslík a tűz a kandallóban. Megmelegszel.

Te nem fázol? Tettem volna föl a kérdést, de már nem volt kinek. Báthory Örs eltűnt egy foszladozó kérgű platán mögött. Elnyelte a kert.